

Ge inte upp, det löser sig oftast...

Hej på er!

Det verkar som det finns fler än mig därute som har upplevt motsvarande...

Träffade min blivande hustru för 25 år sedan, på hösten 1982, under tiden som värnpliktig, så ekonomin sa att hojen var avställd. Men jag tror jag berättade att jag hade en. Efter ett halvår så presenterade jag en nyinköpt hoj för henne, en liten Suzuki Katana. Den hade vi kanske i ett par år. Sen levde jag med min kardandrivna Suzuki GS1000G, och min blivande fru, lite här och var i Sverige de följande åren. Båten i skärgården och motorcykeln på asfalten, det var livet för oss.

Sen var jag tvungen att sälja båda båten och hojen för inskaffandet av en Emmaljunga Quatro. Detta var i februari 1990, sonen döptes till Henrik en kvart efter min blivande fru blev min fru. Sedan denna tidpunkt har min uppfattning om att allas vår uppfattning, min och min hustrus, varit att demontera två av hjulen och åter köra hoj när barnen blivit äldre. Just det, barnen, sen 1993 är vi äntligen fyra i familjen.

Varje gång, enligt min uppfattning, som en mc-buren kamrat hälsat på oss, så undrade min fru "När skall vi köpa en igen?". Snart, tänkte jag, alltid. OJ vad fel jag hade, i TIO år!

Så till sommaren förra året. Jag och sonen, nu 16 år, byggde om altanen och glasade in den. Köpte en kyl till ölfatanläggningen, som också hamnade på altanen. Men livet efter fyrtio visade sig behöva mera, som ni alla förstått vid det här laget. Efter en inrikes semesterresa, där jag också studerade olika hojar, så lade jag och grabben om stenläggningen vid sidan om altanen. Grabben sa till hustrun att detta blir den nya MC-parkeringen. "Här kommer det aldrig en motorcykel" – hördes det över området. Det var då jag sa att jag skulle hämta min "nya" i morgon på Gerts Motor i Ängelholm.

Det var nästan det sista vi sa till varandra på fyra månader. Den enda som pratade med mig var en VN1600 Classic.

Naturligtvis undrar ni hur denna period var. Den var inte rolig. Pappren till Tingsrätten låg i skrivbordslådan, men kom inte längre. "Vägra allt som har med MC att göra". Tänk er resten.

Men Julefriden kom, liksom allt annat, tack och lov.

Så till dags datum. Mars 2007.

Våren och värmen kom till helgen. Lördag förmiddag så gick frun ut för att fixa en rabatt på tomten, medans jag hade lite fixande kvar inne. Första gången jag sa att jag skulle ut ett tag så hörde jag "Men jag då?" Men eftersom anti-intresset varit så stort för hojen senaste halvåret så tänkte jag väl både det ena och det andra. Det var inte förrän jag kom ut i min nya utstyrsel, som jag hörde dörren slå igen med ganska hög hastighet, med efterföljande ljud inifrån, som jag kanske skulle fråga frugan om hon ville åka med, istället för att bara åka iväg. Efter en ganska kort men intensiv diskussion, så bad jag henne följa med. "Använd det ställ som finns i klädkammaren, det fungerar bra".

För tillfälligt känns all mycket bättre, även om "Sadeln var bättre på den förra".

Så efter 17 år, Äntligen, Åter på asfalten, 35 mil under helgen, På två hjul, 4711 med fru bakpå, Ge inte upp, Det finns hopp för oss alla, Även Vulcanister!